

متن پرسش

سلام علیکم و رحمت الله: التماس دعا در این ایام و لیالی. استاد جان وقتی که پای منبر حاج آقا معمار منتظرین می نشینیم تمام حرف و نقلشون قرآن و اهل بیت هستش. و لیکن حتی قرآن رو هم که تفسیر می کنن به اهل بیت میرسن. در واقع اون ذوب در ولایت رو آدم در این انسان می بینه. خداییش جلساتش جلسه ذکره و آدم روحش سبک میشه. منتهی گاهی به خودم میگم نکنه اینطوری واله و شیفته اهل بیت بودن افراطه؟ البته وقتی نگاه می‌کنم به حرکات و سکناات حاج آقا می بینم عین تعادله. حتی آدم غذا خوردنشون رو می بینم اینقدر آرام و با طمأنینه، به خودم میگم تصور من اینه مثلا معصومین هم همینجور غذا میخوردن. ولیکن حاج آقا طوری صحبت می کنن که کانه تمام دنیا برای این ۱۴ نور مقدس آفریده شده. و ما هر چه داریم و هستیم از صدقه سره معصومینه. البته خداییش معصومین هم براشون سنگ تموم میذارنا. ما شعبان مشهد بودیم، ایشان از رجب رفته بودن مشهد تا اواسط شعبان، برای نیمه شعبان ساکشون رو بستن و از همون جا رفتن کربلا، تموم لیالی قدر و ماه رمضان و قدر رو مهمون امام حسین بودن، دوباره برای روضه های پدرشون برگشتن اصفهان و دوباره رفتن کربلا هنوزم آنجا هستن عرفه رو هم می موندن غدیر رو هم لابد نجف و بعد برای محرم میان، واقعا ائمه هوای ایشونو دارن. یه بنده خدایی می‌گفت حج آقا نفسش از جای گرم بلند میشه که میره کربلا و... من خودم مشهد شاهد بودم حاج آقا نه برنامه ریزی خاصی میکنه برا کربلا و نه جا هماهنگ میکنه و اصلا موبایل هم نداره کلا که بخواد هماهنگ کنه، ساک رو برمیداره و میره، منتهی دوستانش اینقدر میخواندش که خودشون کارهاشو سری می کنن، من میگم آره نفسش از جای گرم بلند میشه اما این جای گرم توکل به خداست نه چیزی دیگه. با این حال میگم خدایا نکنه این حالت افراط باشه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بنده به جهت صفای شخصیت ایشان و سجایای اخلاقی که دارند، برایشان احترامی خاص قائلم، ولی خودم بیشتر به راهی می‌اندیشم که حضرت امام و رهبر معظم انقلاب مقابل ما گذاشته‌اند برای حضور در تاریخی که با انقلاب اسلامی باید به ظهور آید. موفق باشید